

ИЛЮСТРОВАНО ДЕТСКО СПИСАНИЕ

Безплатно приложение към
ДОМАКИНЯ И МАЙКА
Година V Книжка 41

Уреждатъ СТРИНА ЛИНА и
ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

Одобрено отъ Министерството на народното просвѣщение съ окръжно № 3830 отъ 11.XII.1935

Етиенъ Грий

ИОЛИТА И ВРАБЧЕТАТА

До две годишна възраст Иолита, красива персийка котка съ дълги свилени косми, бѣ въ добри отношения съ врабчетата въ градината. Когато излѣзеше на терасата или трѣгваше лениво къмъ дърветата, тя не ги караше вече незапно да отлитатъ, което толкова я бѣше забавлявало миналото лѣто. Безъ да я изпущатъ отъ погледъ, врабчетата кълвѣха трохитѣ, които г-жа Шантлу всѣка сутринъ хвърляше въ пѣсѣчната алея. Когато котката се приближеше до тѣхъ, съ леко подхвъркване тѣ се отдалечаваха на нѣколко метра или пѣкъ скачаха на близкитѣ храсти.

Тази година, щомъ пролѣтътъ разстели първата си зеленина, Иолита биде обзета отъ едно желание: да изйде едно врабче отъ градината. Г-жа Шантлу, която изтърсваше нѣкаква дреха презъ прозореца на кухнята, я забележи, че дебне, свита до черешата. И извика:

— Иолита, да не закачашъ врабчетата!

Изненадана, котката се престори, че се отказва отъ намѣрението си. Но щомъ г-жа Шантлу се прибра вжтре, тя скочи връзъ едно врабче, ала то на време избѣга отъ ноктитѣ ѝ. Врабчетата оживено спориха четвъртъ часъ. Тѣ бѣха смаяни: отъ сега нататѣкъ трѣбваше да се съобразяватъ съ котката, а това значително затрудняваше храненето имъ. Тѣ опредѣлиха нови мѣста за слизане, кждето Иолита не можеше да ги изненадва. Следъ нѣколко несполучливи опити, тя се отказа отъ желанието си да яде врабчета.

* * *

Като се връщаше за дома, тя чу да писукатъ малки птички. Увѣрени въ без-

опасността, едни врабчета бѣха построили гнѣздо, което листата зле скриваха. Иолита чу виковетѣ; видѣ широко отворенитѣ жълти човки. Тя скочи, закрепил се за кората на дървото и, безъ да вземе нѣкакви предпазни мѣрки, се отпрати за гнѣздото. Челюститѣ ѝ тракаха отъ стрѣвъ. Съ единъ ударъ на лапата тя струпони въ дъното на гнѣздото птиченцата, които жалко изпищѣха; после настѣпи мълчание. Съ уста, пълна съ пера и кръвъ, свита на клона, Иолита схруска малкитѣ едно следъ друго. Последното унищожи съ такава бързина, че изгуби равновесие и падна, като повлѣче съ себе си и гнѣздото.

Родителитѣ се връщаха съ човки, пълни съ храна. Подлудени, тѣ се спуснаха отъ клона къмъ земята, като викаха и биеха съ криле. Съ вдигната глава и зли очи, Иолита ги гледаше и спокойно лижеше космитѣ си.

Отказвайки да се борятъ, дветѣ врабчета хвъркнаха къмъ пѣсѣчната алея, безъ да преставатъ да викатъ. Изтегната върху тревата, Иолита грижливо направи тоалета си. Но не бѣше го свършила, когато голѣмъ шумъ я изправи на краката. Пристигайки все повече и повече, врабчетата се въртѣха надъ нея и викаха. Иолита ги изгледа презрително и се опита да махне последнитѣ пера, които лепнѣха по космитѣ ѝ.

* * *

Шумътъ стана тъй оглушителенъ, че г-жа Шантлу отвори прозореца на стаята си.

— Какво има, мамо? попита малкиятъ Адриенъ.

— Врабчета. Но отгдето сж се взели тол-